

Ajánló

Gyenge János verseit olvasva nem elsősorban a kandalló parazsának ropogása, a forralt borozás, a teázás meghittsége jut eszünkbe - nem is így kell olvasni e könyv verseit. Sokkal inkább egy, a világot és önmagát szemlélve sok belső lelki harcot megvívó, de e harcok közt is végtelenségig kereső, a keresésben végtelenségig őszinte fiatal élet kezd kibontakozni előttünk. Egy olyan élet, amely elindult a maga istenkeresésében, - s hogy meddig jutott, azt csak az Örökkévaló és ő tudják. Nekünk nem is az ítélkezés a dolgunk. Amit mi látunk, mert látunk engedettetett, hogy ez az élet nekünk ajándékká lett - a versei révén is. Gyülekezetünk, a Mezőgyáni Református Missziói Egyházközség nem pusztán azért lett kiadója e verseknek, hogy teret adjon a településünkön megszólalt egykori tehetségnek, nem is pusztán azért, mert Gyenge János gyülekezetünk jelenlegi gondnokának tragikus körülmények közt elhunyt egyetlen gyermeke, hanem leginkább azért, mert verseiben a kereső ember szólal meg, aki mindent keres. Keresi önmagát, önmaga helyét, a világ létezésének célját, a fennmaradás esélyét, módját, Istent, Isten jelenlétét, irgalmát és szeretetét. Verseiben keveredik a bibliai Zsoltárok könyvének fájdalmas istenkeresése a Prédikátor könyvének kijózanító keménységével. S hogy ebben a keresésben, fájdalmas kiáltó kutatásában nem mindig talál örömteli válaszokra? Amikor ezen gondolkodunk, eligazítóink lehetnek Pál apostol szavai: *“Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.”* (Efézus 5,15-17) Mi más lehetne pedig az Úr akarata, minthogy megértsük - minden gyakorlati következményével együtt - hogy életünket, annak minden idejét és helyzetét ajándékba kaptuk. Az a kérdés, jól élünk-e ezekkel. Nem véletlenül illusztrálják e kötetet a Békési Református Egyházmegye hittanos gyermekeinek rajzai. Az örömteli gyermekrajzok, a színek, a formák arcunkra mosolyt csalogató vonásai a versek nem ritkán fájdalmasan kiáltó tehetetlennek tűnő keresésével jó kontrasztot jelentenek, és figyelmeztetnek bennünket: *“...jól vigyázzatok tehát...”* Sőt, talán e könyvet így egészben látva felerősödhet, elköteleződésé érelődhet bennünk Reményik Sándor evangélikus költő imádsága:

“Istenem, add, hogy ne bíráljak:
Erényt, hibát és tévedést
Egy óriás összhangnak lássak –
A dolgok olyan bonyolultak
És végül mégis mindenek
Elhalkulnak és kisimulnak
És lábaidhoz *együtt* hullnak.”

(Reményik Sándor: Ne ítélj!)

Erre a keresésre és felismerésre kíván segíteni bennünket a Gyenge János verseiből és a Békési Református Egyházmegye hittanos gyermekeinek rajzaiból összeállított kötet: akarjuk és merjük Isten előtt *együtt* látni életünk fájdalmait és örömeit, felismeréseit és vívódásait. Mert ezek *együtt* vannak ott Isten előtt. *Együtt*, egészen, mint mi magunk, a magunk személyisége annak teljességében és mint teremtett világunk, mint jó és rossz dolgok, történések együttese. Hiszen tudjuk Gyenge János verséből is: “Mosolygott Isten a fényben állva...” Ezért minden Isten előtt volt, van és marad, hogy beteljesedjék majd az a mindig szorító vágyakozásunk örökkévalóságban, hogy “Isten legyen minden mindenekben.” (1Korintus 15,28)

Kovács László református lelkipásztor,
Mezőgyáni Református Missziói Egyházközség

Mezőgyáni Ikarosz

Pusztulásomhoz közel felkap és
magnóliasziromként lebegtetett a sejtelmes szellő
szülőfalum roncsai felett
együtt szállhatok végre a cinegékkel
aranymálinkókkal gyöngy baglyokkal
és verebekkel a fény karátos ég fájdalom ragyogásában
édesanyámat látom amint az udvaron
a kék nefelejcsét százszorszépet
és bazsarózsát locsolja
kiáltanék neki de nem jön ki hang
kátrányos torkomon
és egyre feljebb és feljebb hurcolja a szellő
ezt a megmámosult és kitikkadt testet
míg végül a Napkorong forró tüzétől
keserű hamuként hullok alá
eggyé válva anyaföldem mézédese porával.

Gyenge János